

Sygn. akt VI U 1277/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 kwietnia 2022r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszcy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący Sędzia Karolina Chudzinska

po rozpoznaniu w dniu 8 kwietnia 2022r. w Bydgoszcy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy W. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o świadczenie uzupełniające

w związku z odwołaniem ubezpieczonego od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

z dnia 28 lipca 2021r. znak: SOC/20/004174977

zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje W. M. prawo do świadczenia uzupełniającego na okres od 1 kwietnia 2021r. do 30 kwietnia 2023r.

Sędzia Karolina Chudzinska

Sygn. akt VI U 1277/21

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 28 lipca 2021r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. odmówił W. M. prawa do świadczenia uzupełniającego na podstawie ustawy z dnia 31 lipca 2019r. o świadczeniu uzupełniającym dla osób niezdolnych do samodzielnej egzystencji (tekst jednolity Dz. U. z 2019r., poz. 1622 ze zm.), uzasadniając swoje stanowisko orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 2 czerwca 2021r., która nie uznała ubezpieczonej za osobę niezdolną do samodzielnej egzystencji.

Odwołanie od powyższej decyzji wniosła ubezpieczona, domagając się jej zmiany i przyznania świadczenia uzupełniającego, bowiem spełnia wszystkie warunki niezbędne do jego przyznania.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania, powołując się ponownie na okoliczności przytoczone w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił i zważył co następuje:

Zgodnie z art. 1 ust. 3, art. 2 i art. 4 ust. 3 ustawy o świadczeniu uzupełniającym dla osób niezdolnych do samodzielnej egzystencji w wersji obowiązującej w dniu składania wniosku :

świadczenie uzupełniające przysługuje osobom zamieszkującym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jeżeli są:

1) obywatelami Rzeczypospolitej Polskiej lub

2) posiadającymi prawo pobytu lub prawo stałego pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej obywatelami państw członkowskich Unii Europejskiej, państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej, lub

3) cudzoziemcami legalnie przebywającymi na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Świadczenie uzupełniające przysługuje osobom, które ukończyły 18 lat i których niezdolność do samodzielnej egzystencji została stwierdzona orzeczeniem o całkowitej niezdolności do pracy i niezdolności do samodzielnej egzystencji albo orzeczeniem o niezdolności do samodzielnej egzystencji, albo orzeczeniem o całkowitej niezdolności do pracy w gospodarstwie rolnym i niezdolności do samodzielnej egzystencji, albo orzeczeniem o całkowitej niezdolności do służby i niezdolności do samodzielnej egzystencji, zwanym dalej "osobami uprawnionymi".

Świadczenie uzupełniające przysługuje osobom uprawnionym, które nie posiadają prawa do świadczeń pieniężnych finansowanych ze środków publicznych albo suma tych świadczeń o charakterze innym niż jednorazowe, wraz z kwotą wypłacaną przez zagraniczne instytucje właściwe do spraw emerytalno-rentowych, z wyłączeniem renty rodzinnej przyznanej w okolicznościach, o których mowa w art. 68 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2020 r. poz. 53 i 252), zasiłku pielęgnacyjnego oraz innych dodatków i świadczeń wypłacanych wraz z tymi świadczeniami na podstawie odrębnych przepisów przed dokonaniem odliczeń, potrąceń i zmniejszeń, nie przekracza kwoty 1600 zł miesięcznie.

Świadczenie uzupełniające nie przysługuje osobie uprawnionej, która jest tymczasowo aresztowana lub odbywa karę pozbawienia wolności, z wyjątkiem osoby uprawnionej, która odbywa karę pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego.

Przy czym w myśl art. 13 ust. 5 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz.U. z 2018r., poz. 1270 ze zm.) – niezdolną do samodzielnej egzystencji jest osoba, u której doszło do naruszenia sprawności organizmu w stopniu powodującym konieczność stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innej osoby w celu zaspokajania podstawowych potrzeb życiowych.

Natomiast całkowicie niezdolną do pracy, zgodnie z art. 12 ust. 1 powyższej ustawy, jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy.

Kwestią sporną w przedmiotowej sprawie było ustalenie stanu zdrowia ubezpieczonej i jego wpływu na zdolność samodzielnej egzystencji.

W celu rozstrzygnięcia powyższej kwestii Sąd przeprowadził dowód z opinii biegłych sądowych :

- psychiatry,

- psychologa,

którzy rozpoznali u ubezpieczonej upośledzenie umysłowe oraz zaburzenia ze spektrum autyzmu, i stwierdzili, że ubezpieczona jest niezdolna do samodzielnej egzystencji – od miesiąca, w którym złożyła wniosek o świadczenie uzupełniające do 30 kwietnia 2023r. Uzasadniając swoje stanowisko biegli podali, że w związku z występującymi u ubezpieczonej trudnościami w prawidłowym rozpoznawaniu społecznego i emocjonalnego kontekstu w relacjach interpersonalnych, nie zaistniały w rozwoju ubezpieczonej warunki dla wytworzenia sprawnego systemu kontroli zachowania. U ubezpieczonej występuje deficyt funkcji poznawczych, które są podstawą prawidłowej orientacji w środowisku i adaptacji do zmieniających się warunków otoczenia. Jak podali biegli sądowi, ubezpieczona wymaga stałej opieki w zaspokajaniu podstawowych potrzeb życiowych, takich, jak : samoobsługa, samodzielne poruszanie się, komunikacja z otoczeniem. Biegli podali też, że ubezpieczona została zaliczona do osób niepełnosprawnych w stopniu znacznym, przy czym w uzasadnieniu orzeczenia wskazano, że : ubezpieczoną zaliczono do znacznego

stopnia niepełnosprawności w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji. W wydanej, na skutek zastrzeżeń do opinii zgłoszonych przez organ rentowy, opinii uzupełniającej biegli podkreślili, że u ubezpieczonej mamy do czynienia z zaburzeniami sprzężonymi o rokowaniu trudnym do oceny – występuje u niej niepełnosprawność intelektualna z zaburzeniami ze spektrum autyzmu. Występujące u ubezpieczonej zaburzenia powodują znaczne ograniczenia i dezorganizację funkcjonowania w wielu sferach życia. Jak wskazali biegli sądowi, bez wsparcia i stałego nadzoru drugiej osoby ubezpieczona nie jest w stanie rozpocząć, kontynuować i doprowadzić do końca prostych codziennych czynności. Ubezpieczona wymaga stałej obecności drugiej osoby, która śledzi jej działania, planowanie, przewidywania, ubezpieczona wymaga bowiem bieżącej korekty zachowań skierowanych na cel.

- dowód – opinia biegłego sądowego (k. 21 - 24, 41 akt).

Sąd nie uwzględnił kolejnych zastrzeżeń do opinii zgłoszonych przez organ rentowy, albowiem w ocenie Sądu podniesione przez ten organ zarzuty nie podważają prawidłowości opinii wydanej przez biegłych sądowych. W szczególności należy podkreślić, że opinia została sporządzona przez specjalistów z zakresu schorzeń, które dolegają ubezpieczonej, wydana została na podstawie przedstawionej dokumentacji medycznej i przeprowadzonych badań, a jej treść jest spójna, logiczna i uzasadniona w sposób przekonujący dla Sądu. Dodatkowo należy wskazać, iż biegli dokonali kompleksowej oceny stanu zdrowia ubezpieczonej i analizy występujących u ubezpieczonej dolegliwości w kontekście obiektywnych możliwości podejmowania działań zmierzających do zaspokojenia podstawowych potrzeb, wskazując na bezwzględną potrzebę stałej obecności osoby drugiej, która nie tylko będzie mobilizowała ubezpieczoną do działania ale też skoryguje działania ubezpieczonej, także w zakresie czynności zmierzających do zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych.

Sąd pozytywnie ocenił opinię biegłych sądowych, którzy w sposób kompleksowy podeszli do oceny stanu zdrowia ubezpieczonej i jej faktycznych możliwości w zakresie zaspokajania podstawowych potrzeb życiowych.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd, w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy uznał, że odwołanie ubezpieczonej zasługuje na uwzględnienie i zgodnie z art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję.

Sędzia Karolina Chudzinska